

UPPSALA
UNIVERSITET

En tung fråga

En analys av argumentationen hos Fat Acceptance-rörelsen

Ulf Alvarsson

Retorik

Nivå: C

Poäng: 15 hp

Ventilerad: HT 2015

Handledare: Mika Hietanen

Examinator: Patrik Mehrens

Litteraturvetenskapliga institutionen

Uppsatser inom retorik

Innehåll

1. Inledning.....	2
1.1 Syfte och frågeställning.....	3
1.2 FA-rörelsens terminologi	3
1.3 Bakgrund: ”Fat Acceptance” i dagens samhälle	3
1.4 Tidigare forskning	7
1.5 Material	8
1.6 Metod	10
1.6.1 Topikanalys	10
1.6.2 Fallasianalys	11
2. Analys.....	13
2.1 Analys av <i>Lessons from the fat-o-sphere</i>	13
2.2 Analys av ”Lady Dahmers” blogginlägg.....	17
2.3 Analys av ”FETT Magazine”	22
3. Sammanfattning och diskussion	25
3.1 Sammanfattning.....	25
3.2 Diskussion	26
Käll- och litteraturförteckning.....	28

1. Inledning

Den så kallade ”plus size”-modellen Tess Holiday har numera en miljon följare på Instagram (Holiday, 2015). Holiday är en kvinna som stoltserar med sin storlek och vikt och är bland annat drivande för hashtaggen ”effyourbeautystandards” – till synes en uppmaning via sociala medier att vikt eller storlek inte är avgörande för skönhet. Holiday verkar ha blivit en av frontfigurerna för en ny våg av en bred rörelse vars intention är att jobba emot (vad de anser vara) diskriminering och för större acceptans av överviktiga och feta människor. Rörelsen är inte helt enhetlig eller enad, och det förekommer flera olika namn och benämningar: ”fat acceptance movement” (FA-rörelsen), ”body acceptance movement”, ”HAES – Healthy At Every Size” etc. Det som förenar dessa är dock just strävandet efter att övervikt och fetma ska betraktas på ett annat och mer tolerant sätt än vad som ofta är fallet. Det är en kamp som har sitt ursprung i USA, men den har också spridit sig till Sverige, där den under 2015 kommit att diskuteras och uppmärksammas i sociala media såväl som i traditionell massmedia. Vidare förs denna rörelse liksom Holidays egen kamp till stor del på internet. Via bloggar, hemsidor, Facebook, Instagram, Twitter och andra kanaler ämnar denna rörelse genom texter, bilder, videor och annat övertyga människor om giltigheten i deras strävan.

Det är dock även i dessa kanaler som rörelsen bemöts och kritiseras. Det bör inte råda några tvivel om att FA utgör ett brott mot samhällsnormen i Sverige och i väst i allmänhet – ett samhälle där smalhet eller så kallad ”normalvikt” (givetvis) är normen. Avvikelser från denna norm ifrågasätts och beivras på olika sätt, och FA är en rörelse som således arbetar i påtaglig motvind.

I den mån denna rörelses intention är just att skapa acceptans för en i deras ögon diskriminerad grupp kan man snabbt dra slutsatsen att de ämnar *övertyga* en publik om något. I den mån retoriken är konsten att övertyga (och att förstå hur och varför människor blir övertygade) ter sig denna rörelses kamp således lämplig att undersöka ur ett retoriskt perspektiv. Det faktum att denna rörelse är normkritisk och uppenbarligen för fram nya argument i en debatt som nog i många avseenden kan beskrivas som avgjord eller ”död”, gör den än mer retoriskt intressant och aktuell.

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med uppsatsen är att bidra med en större förståelse för FA-förespråkares retorik, i synnerhet deras argumentation. Huvudsakligt fokus ligger här på *logos*, med vilket den explicita och mer rationella argumentationen hos FA-förespråkare åsyftas. Ett exempel på ett synbarligen motsägelsefullt element som återfinns hos vissa av rörelsens förespråkare och som blir viktigt att utforska är idén om att yttre skönhet är viktigt eller eftersträvansvärt, men att just kroppsstorlek eller vikt inte är avgörande för denna yttre skönhet. Syftet mynnar ut i följande frågeställning:

1. Hur ser argumentationen ut hos förespråkare för ”Fat acceptance”? Vilka styrkor och svagheter präglas argumentationen av?

1.2 FA-rörelsens terminologi

Som författarna till ett av de verk som behandlas i denna uppsats skriver så är terminologin viktig när man beskriver ett område som är känsligt och omdiskuterat. Dessa författare opponerar sig exempelvis mot termen ”övervikt” på följande vis: ”We can’t stand the word overweight, because of the implication that there is a single, objectively correct weight for every human body” (Harding & Kirby, 2009, *introduction*). Även den aktuella rörelsen har en rad olika namn och förgreningar med olika resonemang kring varför ett visst namn är bättre än ett annat. Bland dessa finner man som nämnt ovan: ”Health at every size” (HAES) och ”Body acceptance”. Ett resonemang som dyker upp ofta är exempelvis att ”Fat acceptance” nöjer sig med för lite. Även feta människor vill enligt detta resonemang inte bara accepteras för sin kropp utan också kunna hyllas för den. Detta till trots verkar Fat Acceptance vara den mest väletablerade termen för den aktuella rörelsen och den och dess förkortning (FA) är de som därför används huvudsakligen i denna uppsats. Även ”övervikt” används växelvis med fet och tjock i uppsatsen - kontroversen till trots - främst eftersom sådana laddade termer också används i en del av det material som analyseras och alltså är skrivet av FA-förespråkare själva.

1.3 Bakgrund: ”Fat Acceptance” i dagens samhälle

I dagens samhälle finns det onekligen en norm för vikt som i någon mån leder till ett socialt

utanförskap eller någon form av press på de som inte lever upp till denna norm. BBC publicerade exempelvis 11/12 2015 en artikel med namnet "Obesity 'biggest threat to women's health' in England" i vilken fetma alltså pekas ut som ett stort hot (BBC, 2015). I Sverige reproduceras normen bland annat av staten och dess institutioner, varav Livsmedelsverket utgör en viktig instans. Livsmedelsverket är på sin hemsida tydliga med hur farliga de anser övervikt och fetma vara. Inledningsvis skriver de att "Övervikt och fetma är ett av våra allvarligaste folkhälsoproblem", och utvecklar detta sedan med följande:

Om man är överviktig eller fet ökar risken för att man ska drabbas av olika sjukdomar, till exempel typ 2-diabetes, högt blodtryck, höga blodfetter och hjärt- och kärlsjukdomar. Fetma ökar också risken för vissa cancerformer, till exempel bröstcancer och prostatacancer. Fetma kan även göra det svårare för kvinnor att bli gravida. Ledförlitning och urininkontinens är också vanligare bland personer med fetma än bland normalviktiga" (Livsmedelsverket, 2015).

Livsmedelsverket visar dock prov på en viss nyans i sin redogörelse för synen på vikt och fetma när de skriver följande:

Alla personer som är överviktiga eller feta har inte samma ökade risk för sjukdom. Hur stor risken är beror bland annat på BMI, midjemåttet, riskfaktorer för hjärt- och kärlsjukdom som till exempel högt blodtryck och höga blodfetter, och hur personen mår i övrigt. Matvanor, hur mycket man rör sig, stress, rökning och alkohol spelar också in (Livsmedelsverket, 2015).

Överlag så är det dock tveklöst så att Livsmedelsverket innehar ståndpunkten att fetma och övervikt är dåliga och/eller farliga fenomen som bör bekämpas.

Utöver att staten även i andra kanaler och via andra institutioner reproducerar samma bild som livsmedelsverket finns det givetvis en oändlig rad privata aktörer och individer som gör detsamma. Debatten har även i ganska stor mån rasat inte bara kring hur man håller eller uppnår en viss vikt, utan även *hur* man bäst går tillväga. Patrik Mehrens artikel "Fettkriget – en topikanalys" handlar just om hur olika aktörer debatterat mot varandra rörande LCHF-dieten och huruvida den bör betraktas som effektiv och hälsosam. Mehrens visar i sin artikel hur både LCHF-förespråkare och dess motståndare argumenterat för sin sak med basis i vissa återkommande, specifika, *topoi* (enkelt förstått som platser från vilka man hämtar argument). Mehrens visar nämligen hur debatten kommit att präglas av den centrala *topos nytta* och *onytta*

– i subtopoi uttryckt som hälsoargument och miljöargument (Mehrens, 2014, s. 79). Mehrens framhåller hur båda sidor använder just hälsoargument för att främja sin ståndpunkt, med hänvisningar till olika medicinska auktoriteter (läkare och forskare) och studier som stödjer den egna ståndpunkten (Mehrens, 2014, s. 80). Eftersom båda sidor dock lägger fram mängder av denna typ av argument blir dessas värde urvattnat, och resultatet blir enligt Mehrens att ingen av samhällets aktörer kan bedöma vilken sida som ”verkligen” har vetenskapen på sin sida (Mehrens, 2014, s. 84). Den verkligt viktiga frågan i detta fall är enligt Mehrens inte att hitta argument för att stödja den egna saken, utan att ”vinna kriget om vad olika saker betyder” (Mehrens, 2014, s. 85).

En av de mer kända och uppmärksammade förespråkarna för ett upprätthållande av tidigare nämnda viktnormer är bloggaren, entreprenören och LCHF-förespråkaren Katrin Zytomierska. Zytomierska är synnerligen intressant för denna uppsats då hon gått i polemik med svenska FA-företrädare och generellt uttalat sig mycket skeptiskt om fetma i allmänhet och feta människor i synnerhet. Zytomierska driver hemsidan och företaget *clean eating*. Hon är dessutom aktiv i det sociala mediet Instagram under användarsignum *katrinzytomierska* (med 94 600 följare 1/12 2015). Via sin hemsida presenterar hon sin position på följande vis.

Katrin Zytomierskas Clean Eating är en hälsosam livsstil som är hållbar för alla som vill må bra och ligga på en normalvikt. Clean Eating är en viktnormaliserande kost och viktnedgång är en naturlig följd vid övervikt. (Zytomierska, 2015)

Zytomierskas position utgör således en intressant motpol till FA-rörelsen eftersom den i flera avseenden – i alla fall i denna banala beskrivning - representerar samhällsnormen.

Själva FA-rörelsen har som exempelvis socialpsykologerna Donaghue och Clemitshaw förklarar sitt ursprung i ”The National Association to Advance Fat Acceptance” som etablerades 1969 (Donaghue & Clemitshaw, 2012, s. 417). Intresset och uppmärksamheten för rörelsen har sedan dess pendlat upp och ned som Donaghue och Clemitshaw skriver, men fick ett uppsving i och med bildandet av ”the fatosphere” 2007 (Donaghue & Clemitshaw, 2012, s. 417). The fatosphere är som Donaghue och Clemitshaw skriver en uppsättning av sammankopplade bloggar i vilken förespråkare för ”fat acceptance” diskuterar det påstådda demoniserandet av överviktiga eller ”feta” personer utifrån olika infallsvinklar (Donaghue & Clemitshaw, 2012, s.

417). Denna kanal för rörelsens förespråkare och rörelsen i sig är dock som Donaghue och Clemitshaw påpekar väldigt USA-centrisk (Donaghue & Clemitshaw, 2012, s. 417). Rörelsen, eller ”kampen” för acceptans gentemot överviktiga eller ”feta” förs dock inte bara i USA, och i Sverige finns det flera förespråkare som uppmärksammats för detta på sistone. Bland dessa finner man Natashja Psomas Blomberg alias ”Lady Dahmer”, som nyligen (22/9 2015) medverkade i tv-programmet ”Malou efter tio” för att prata som TV4 uttrycker det ”om att älska sin kropp”. ”Lady Dahmer” är en av de FA-förespråkare vars retorik granskas i denna uppsats, och hon återkommer således senare.

Ett fenomen som jag snabbt upptäckte när jag började studera FA är att rörelsen i huvudsak drivs av och handlar kvinnor. Detta kan tyckas märkligt då det inte borde råda några större tvivel om att det finns gott om män i världen som är både feta och på något vis blir kritiserade på grund av sin fetma. Flera av de som forskat inom ämnet har dock behandlat denna fråga, och det verkar finnas flera orsaker till varför FA domineras i så stor grad av just kvinnor. Fikkan och Rothblum påpekar exempelvis att fetma blivit en till stor del feministisk fråga eftersom feta kvinnor ”[a]cross numerous settings [...] fare worse than thinner women and worse than men, whether the men are fat or thin.” (Fikkan & Rothblum, 2011, s. 575). En nyligen publicerad artikel på DN behandlar också ”fetmadiskriminering” utifrån ett könsperspektiv, där dess författare beklagar sig över hur ”den tjocka kvinnokroppen” osynliggörs och föraktas utan like (DN, 2015). Om man utgår ifrån att sådana förhållanden råder kan man snabbt förstå varför FA blivit en rörelse för främst kvinnor. Detta är något som givetvis kan problematiseras ytterligare, men huvudfokus i denna uppsats ligger *inte* på den feministiska aspekten av FA-rörelsen, även om den också dyker upp – om än i begränsad mängd – i uppsatsens analysdel.

1.4 Tidigare forskning

”Fat Acceptance” är - sett ur ett internationellt perspektiv - ett område på vilket det bedrivits en hel del forskning. Mycket av denna forskning har utgått ifrån genusperspektiv såväl som socialpsykologiska perspektiv. Även om ett uttalat retorikorienterat fokus således saknats är en del av denna forskning ändå relevant ur ett retoriskt perspektiv. En del av den forskning som gjorts på området diskuterar nämligen hur människors verklighet, fördomar och attityder gentemot feta människor, i stort formas av språket. Tidigare nämnda Clemitshaw och Donaghue tittade exempelvis i sin studie på kommentarer på internetforum från människor som utgav sig för att vara (huvudsakligen) medelålders vita kvinnor som var eller hade varit feta. Dessa individer skrev på dessa forum om sina upplevelser kring att vara feta, om att gå ner i vikt, och om hur deras liv ändrats eller inte ändrats på grund av viktneidgång (Clemitshaw & Donaghue, 2012, s. 419–422). Clemitshaw och Donaghue menar att de i en analys av dessa kommentarer kunnat se hur ”Online fat acceptance communities provide their members with a powerful counter to the widespread cultural insistence that fat bodies are pitiable and pathological” (Clemitshaw & Donaghue, 2012, s. 422). Sociologerna Afful och Ricciardelli har i sin artikel om FA en tydligare retorikkoppling och skriver att de vill framhäva ”how FA bloggers evoke, reconcile, and extend competing FA and medicalized discourses around body diversity” (Afful & Ricciardelli, 2015, s. 468). De menar att FA-förespråkare ofta lånar sina retoriska strategier från ”more established social justice movements”, och påpekar hur vissa förespråkare exempelvis dragit paralleller till homosexuellas kamp för acceptans i samhället genom att beskriva början av sitt FA-förespråkande som en ”coming out” (Afful & Ricciardelli, 2015, s. 468-469).

En litet äldre artikel skriven av bland annat sociologen och genusvetaren Abigail C. Saguy diskuterar debatten om fetma utifrån de olika lägrens position. Saguy och Riley skriver om hur samhällsdebatten kring fetma i USA har handlat mycket om ”heated struggles over framing and morality” (Saguy & Riley, 2005, s. 912). Debatten har enligt dem präglats av en kamp över definitioner och vad etablerandet av sådana definitioner har för innebörd för debatten. I förståelsen av fetma som en sjukdom kan feta människor antingen betraktas som hjälplösa offer eller så kan fetman ses som orsaken till sjukdomen – alltså som ett resultat av dåliga matval och en ovilja att träna. Beroende på hur sjukdom då framställs (”is framed”) blir feta människor således antingen lätta att sympatisera med eller enkla att demonisera (Saguy & Riley, 2005, s.

912). Saguy och Riley diskuterar även debatten utifrån trovärdighet där de bland annat menar att feta människor som förespråkar FA har lägre trovärdighet än de smala som förespråkar rörelsen eftersom de förstnämnda enbart har sitt egenintresse i åtanke (Saguy & Riley, 2005, s. 914). Saguy och Rileys artikel kan i flera avseenden ses som präglad av en retorisk analys, men utan en retorikteoretisk terminologi. Den tidigare forskningen visar således att det finns en antydning till ett retoriskt perspektiv på FA-rörelsen, men att detta inte är särskilt väl utforskat.

1.5 Material

Eftersom FA är en global och mycket differentierad rörelse är det inte lätt att isolera en enskild individ eller instans som kan sägas vara representativ för hela rörelsen. För att hitta individer med lämpligt material krävdes ett avsevärt sökande.

Ett litterärt verk som dock framstår som en slags auktoritet för rörelsen är *Lessons from the Fatosphere: Quit Dieting and Declare a Truce with Your Body*. Denna bok är skriven av Marianne Kirby och Kate Harding och dessa beskrivs bland annat av online-bokhandeln amazon.com som ”the leading bloggers in the fatosphere, the online community of the fat acceptance movement”. Detta verk betraktas således som ett slags grund för den amerikanska FA-rörelsen idag, och genom att behandla detta verk först kan man teckna en bild av den grundläggande och viktigaste explicita argumentationen rörelsen för fram. Eftersom det aktuella verket dock är en bok på 256 sidor blir det omöjligt att göra en utförlig och heltäckande analys av allt detta material. Istället har vissa avsnitt som jag betraktat som viktigare och i högre grad argumentativa valts ut för att kunna belysa de viktigaste och vanligast förekommande argumenten och *topoi* i denna för rörelsen representativa text. Till att börja med är det främst i de fyra första kapitlen som explicita argument till stöd för författarnas ståndpunkter rörande FA förs fram. Resterande kapitel handlar nämligen främst om hur feta människor kan förändra och förbättra sina liv genom att ifrågasätta diskriminerande samhällsfenomen och normer, vara mindre självkritiska, och hur de kan handla kläder online och så vidare. Boken är inte - som dess titel skulle kunna få en att tro - något slags blogginläggsantologi. Det är snarare en sammanfattning av de tankar och idéer författarna själva producerat och stött på i sin tid som FA-förespråkare och debattörer. Som de sedan skriver i bokens introduktion utgör den också ”A guide to all the baby steps we took on our own long slow journeys toward being ’publicly,

shamelessly, unshakably fat and happy” (Harding & Kirby, 2009, *introduction*).

Den svenska FA-rörelsen representeras i denna uppsats av två olika aktörer. Natashja Psomas Blomberg alias ”Lady Dahmer”, och ”Fett Magazine”. Jag kom i kontakt med ”Lady Dahmer” via det sociala mediet Instagram i vilket hon 1/12 2015 har gjort över fyra tusen uppladdningar. De nyare av dessa är ofta bilder på hennes egen kropp och bilder på henne själv. I en del av dessa äter hon fet och/eller söt mat och har markerat texten med #uppmuntrafetma, en hashtag hon verkar ha varit drivande i att etablera och propagera för. 28/11 2015 hade Dahmer 23500 följare på Instagram. En Google-sökning på detta alias visade vidare att ”Lady Dahmer” även hade en blogg där hon dels skriver inlägg under kategorin ”genus & feminism” såväl som under kategorin ”tjock verklighet”. Inläggen under kategorin ”tjock verklighet” sträckte sig tillbaka 22 sidor, med 4 inlägg per sida, utöver det kronologiskt sett första inlägget som stod ensamt på sida 22. Detta innebär att ”Lady Dahmer” har gjort 85 inlägg under denna kategori mellan 27/4 2011 och 1/12 2015. Att analysera dessa 85 inlägg i detalj övergår denna uppsats’ omfång, och jag har därför begränsat materialet till att omfatta inlägg mellan 1/1 2015 och 1/12 2015. Detta innebär att det slutgiltiga antalet inlägg hamnar på 35. Den tidsmässiga begränsningen innebär rimligtvis också att eventuellt utdaterade eller ej längre representativa argument sällas bort. Detta innebär samtidigt att uppsatsen kanske missar att ta upp någon viktig del av Lady Dahmers argumentation, men jag utgår här ifrån antagandet att Lady Dahmer inte riktar sig exklusivt till en i området redan initierad publik, och att viktiga argument således återkommer i någon form under den nästan ett år långa perioden som ändå behandlas här.

FETT Magazine upptäcktes via ”Lady Dahmer” då hon hänvisar till denna hemsida i flera av sina inlägg. FETT Magazine drivs av tre kvinnor som beskriver sig själva och sin ”magazine” på följande sätt: ” Tre tjocka kvinnor från olika bakgrunder, som brinner för plus size-mode och allas rätt till sina kroppar”. Och vidare:

Även om det började med oss har det fortsatt med flertalet andra. Fett Magazine har utvecklats från att vara EN röst, till att innehålla många olika perspektiv på plus size-mode och kroppsacceptans. Dessutom har områdena vi skriver om blivit fler (Fett magazine, 2015).

FETT Magazine är således utpräglat diversifierad. Men även de har en särskild sektion för artiklar angående just FA. Denna sektion innehåller åtta sidor med artiklar, varav varje sida har

15 artiklar. Detta material var också tvunget att begränsas, och samma princip som i urvalet av ”Lady Dahmers” inlägg tillämpades här. Med andra ord valdes enbart inlägg under kategorin ”Fat Acceptance” som publicerats mellan 1/1 2015 och 1/12 2015, vilket resulterade i totalt 41 inlägg. Liksom i Harding och Kirbys verk är dock flera av dessa inlägg icke-argumentativa och fokuserar istället på livsstilstips, mode och annat.

1.6 Metod

För att bygga upp en förståelse kring de relevanta FA-förespråkarnas retorik har det aktuella materialet analyserats utifrån ett par inom retorikfältet väletablerade tillvägagångssätt. Materialet bearbetades dock först utefter vad bl.a. Viklund kallar för en ”närläsning”, en approach han bland annat beskriver genom att citera Barry Brummett: ”the mindful, disciplined reading of an object with a view to deeper understanding of its meanings” (Viklund, 2014, s. 29). Efter detta steg har sedan de tidigare nämnda etablerade analysredskapen bedömts som lämpliga för att förstå det aktuella materialet. Dessa presenteras nedan.

1.6.1 Topikanalys

För att förstå denna metod behöver man först definiera begreppet topik. Topik är den svenska översättningen av det grekiska ordet *topos* (plural: *topoi*), och definieras enligt exempelvis Svenska Akademiens ordbok i första hand ”som rör plats” eller bara enbart ”plats”. Inom retoriken har begreppet som Mehrens exempelvis förklarar vidare specificerats som en plats från vilken ”talaren kan finna saker att säga” (Mehrens, 2014, s. 70). I en mer modern tolkning åsyftas här inte enbart en talare utan vem som helst som kommunicerar eller argumenterar. I Mehrens fall så är syftet med denna metod att ”identifiera svagheter i diskussionen och få oss att reflektera, dels över alternativa argument, dels över vilka värden vi egentligen anser vara viktiga” (Mehrens, 2014, s. 69). Det första steget i det faktiska tillvägagångssättet blir dock att identifiera vilka *topoi* som förekommer i de aktuella texterna. Topikanalysen har i detta avseende främst en kategoriserande och deskriptiv funktion. För att utföra detta steg krävs dock en taxonomi. Retorikforskaren Hietanen lägger i sin artikel om topikerna fram en taxonomi som han menar är heltäckande, och skriver ”Med denna uppsättning *topoi* är retorikern rustad att producera och analysera alla typer av argumentation” (Hietanen, 2016, under rubriken ”Ett praktiskt klassiskt topiksystem”). Denna taxonomi presenteras på följande vis i en överskådlig

tabell:

Tabell 1: Topikerna enligt Hietanen

A. Allmänna huvud-topoi	allmänna topoi (exempel, kan vid behov kompletteras)
1. Definition	släkte (<i>genus</i>), art (<i>species</i>)
2. Jämförelse	likhet, olikhet (jfr <i>differentia</i>), grad
3. Delning	helhet och delar, substans (jfr <i>proprium</i>) och <i>accidens</i>
4. Relation	orsak och verkan, konsekvens, motsatser, motsättningar
5. Omständighet	möjligt och omöjligt, det föregångna och det kommande
6. Vittnesbörd	auktoritet, vittnesbörd, statistik, lagar, tidigare exempel
7. Ordval	notation (val av ord/term) och konjugation (ordets form) samt ordets förhållande till saken (<i>res/verba</i>)
8. Person	härkomst, yrke, kön, utseende etc.
B. Särskilda topoi	
1. Forensiska: det rättvisa och det orättvisa, <i>status coniecturae</i> , <i>status finitionis</i> , <i>status qualitatis</i>	
2. Deliberativa: det goda och dåliga, värdiga och ovärdiga, fördelaktiga och ofördelaktiga	
3. Epideiktiska: det dygdiga och det odygdiga, ärofulla och skamliga, det lovvärda och klandervärda	
C. Loci communes: maximer, sentenser	

(Hietanen, 2016, under rubriken "Ett praktiskt klassiskt topiksystem")

Med grund i denna taxonomi har man alltså ett bra redskap för att kategorisera och beskriva vilka *topoi* som förekommer i en text. Topikanalysen har dock också en roll i evalueringen av argumenten. Jag utgår här ifrån retorikteoretikern Weavers topikhierarki. Weaver menar som Hietanen skriver nämligen att topikerna är "olika etiskt goda", och placerar "definition" - liksom Hietanen och antika källor - i toppen av denna hierarki (Hietanen, 2016, under rubriken "Topikforskning"). Anledningen till denna hierarki går som Mehrens pekar ut att härleda till Weavers resonemang om att man i *topos definition* utgår ifrån den "berörda sakens natur eller essens", och att kommande led i denna topikhierarki rör sig ifrån denna essens (Mehrens, 2014, s. 76). Vilka *topoi* som förekommer i det aktuella materialet speglar således enligt denna syn också argumentationens etiska styrka.

1.6.2 Fallasianalys

Som komplement till topikanalysen används även en fallasianalys för att bättre kunna evaluera

styrkan i de argument som förekommer. Fallasianalysen är i detta fall präglad av Hietanens redogörelse för denna metod, en redogörelse som bygger på en pragmadialektisk approach. Som Hietanen skriver så är den pragmadialektiska prägeln inom fallasianalysen att det är *informella fallasier* som står i fokus, med vilket ”problem i naturligt språkbruk, i autentisk argumentation” avses (Hietanen, 2014a, s. 53). Syftet med fallasianalysen är således att upptäcka dolda svagheter i en argumentation, att upptäcka - som Hietanen uttrycker det i sin definition av fallasi - ”ett argument som ser ut att vara giltigt men som inte är det” (Hietanen, 2014a, s. 54). Hietanen presenterar i sin redogörelse för denna metod bland annat 18 ”traditionella fallasier” (Hietanen, 2014a s. 56-63). Dessa 18 fallasier används tillsammans med de tankar och invändningar närläsningen genererat för att bedöma argumentens styrka. Som Hietanen påpekar med hänvisning till all hermeneutisk verksamhet spelar nämligen även “[...] analytikerns erfarenhet och kvalificerade intuition en avgörande roll” (Hietanen, 2014b, s. 37).

Topikanalysen utförs således på det aktuella materialet för att kategorisera de mest centrala och mest frekvent förekommande argumenten, och fallasianalysen används sedan för att evaluera dess styrka och svagheter. Först presenteras ett *topos* och hur det gestaltar sig i det aktuella materialet. Sedan evalueras styrkan i argumentationen i detta *topos*. Därefter behandlas nästa *topos* på samma vis, och till sist sammanfattas den argumentativa styrkan i de *topoi* som förekommit hos relevant FA-förespråkare. I sammanfattningen bedöms sedan den sammantagna styrkan i alla de relevanta FA-förespråkarnas argumentation, med vilka *topoi* de lyckats bäst, och även vad Weavers topikhierarki kan säga om valet av *topoi*.

2. Analys

2.1 Analys av *Lessons from the fat-o-sphere*

Harding och Kirby inleder sitt verk med att skriva om dieter och sin mycket negativa inställning till dieter. I Oxford dictionary:s definition kan "diet" avse "The kinds of food that a person, animal, or community habitually eats", men även "A special course of food to which a person restricts themselves, either to lose weight or for medical reasons". Svenska Akademiens ordlista har en definition som liknar Oxford dictionary:s andra definition; om än med en viktig skillnad: "av hälsoskäl reglerat kosthåll". Författarna avser med "diet" säkerligen (i alla fall merparten av) den senare av Oxford dictionary:s definitioner, och de hade säkerligen opponerat sig mot den svenska definitionen i vilken diet alltså är något som uteslutande görs av hälsoskäl. Författarna ämnar i sitt verk nämligen bland annat separera förbindelsen mellan diet och hälsa. Man kan säga att författarna använder *topos definition* här, då författarna alltså menar att de som de går i polemik mot sökt att framställa något som är dieter som icke-dieter. De menar exempelvis att de som förespråkar att överviktiga eller feta bör göra ändringar i sitt liv (så kallade "lifestyle changes") egentligen också förespråkar en slags diet (Harding & Kirby, 2009, s. 3). "Lifestyle changes" kan innebära en rad olika saker, men man kan ge dem rätt i så mån att en reglering av ens kosthåll på något som helst plan – oavsett om syftet är estetiskt eller hälsorelaterat – med den banala definition som diskuterades ovan absolut kan betraktas som en diet. Detta insinuerar dock att författarna menar att kosten inte alls bör regleras – en idé som de faktiskt på sätt och vis explicit förespråkar och kallar för "Intuitive eating". En diskussion kring detta resonemang återkommer jag till litet senare.

Ett annat *topos* som präglar inledningen av verket är *omständighet*. Författarna ägnar nämligen mycket utrymme åt att påpeka hur diet är förknippat med det *omöjliga* – ytterligare specificerat alltså omöjligheten i att gå ner i vikt på lång sikt. Denna argumentationslinje går även hand i hand med *topos vittnesbörd* då det är forskningen på dieter och den statistik den genererat som underbygger tanken om omöjligheten i en varaktig viktninskning. Kirby och Harding svarar exempelvis följande på frågan om vilken forskning som bekräftar deras påstående om dieters långsiktiga misslyckande: "Pretty much every study that follows up with dieters five years down the line results in this conclusion. That's why most studies don't" (Harding & Kirby,

2009, s. 5). Det är utom denna uppsats' räckvidd att bedöma giltigheten i medicinsk forskning, men det kan likväl ses som förvånande att FA-förespråkare skulle vända sig till medicinsk forskning i syfte att styrka sin argumentation. Som exempelvis Livsmedelsverkets syn på övervikt och fetma demonstrerar så är den förhärskande synen i samhället nämligen att det är just i den medicinska forskningen som fetma- och övervikt-motståndare kan hämta sina kanske starkaste argument. Detta är dock något som Kirby och Harding är medvetna om och de använder sig igen av topos *definition* för att förkasta denna tanke. De menar nämligen att forskningen i allmänhet misstolkats – korrelation har misstagits för kasualitet. För att belysa skillnaden påpekar de hur man inom sociologin lyfter fram att det under sommarmånaderna finns en tydlig korrelation mellan antalet sålda glassar och antalet mord, men att det därför knappast finns något orsak-verkan-samband mellan dessa två fenomen. Detsamma gäller alltså enligt Kirby och Harding för förhållandet hälsa och övervikt och fetma. De utesluter inte att det skulle kunna vara bristen på motion eller dålig mat som är de kasuala faktorerna, men de föreslår själva att det lika gärna skulle kunna handla om "[...] the stress of constantly getting ostracized and berated for being fat" (Harding & Kirby, 2009, s. 173). Här finns en antydning till en argumentationslinje som återkommer senare, nämligen att begreppet hälsa även inkluderar – även om det enligt dem hos meningsståndare ofta inte gör det - mental hälsa.

Argumentationslinjen ovan går att koppla till en annan sådan hos Kirby och Harding, en argumentationslinje som nog bäst kan beskrivas som grundad i det särskilda deliberativa *topos*, det *fördelaktiga* och det *ofördelaktiga*. De hävdar nämligen att man, i och med att dieter varken leder till långsiktig viktnedgång eller hälsa istället, bör fokusera på hälsa oavsett vikt eller storlek. Initialt uppmanar de här till träning – och att hitta en träning man gillar och är bekväm med; inte en som leder till viktnedgång utan en typ av motionsträning som främjar hälsan (Harding & Kirby, 2009, s. 14). Så som Harding och Kirby lägger fram det innebär det att man som överviktig eller fet har två val; 1. Det *ofördelaktiga*: reglera din kost och misslyckas med långsiktig viktnedgång och äventyra därmed din hälsa. Eller 2. Det *fördelaktiga*: acceptera din övervikt eller fetma men träna för din hälsas skull. Även om man ska medge att Harding och Kirby erkänner att människor i undantagsfall lyckas med långsiktig viktnedgång så målar de i båda dessa fall i sin uppmaning till läsaren upp vad man kanske skulle beskriva som en *falsk dikotomi*. Antingen reglerar man kosten och lider, eller så reglerar man inte kosten och mår bra. De verkliga alternativen är rimligtvis fler än så, och det är ett resonemang som andas en determinism vad gäller den enskilde individen som alla med någon form av liberalt perspektiv

säkerligen skulle opponera sig emot. Vad gäller träning lägger de dock även in en brasklapp; de säger nämligen att man egentligen inte måste träna eftersom hälsa inte är en moralisk nödvändighet ("health is not a moral imperative")(Harding & Kirby, 2009, s. 16).

För att återgå till argumentet om att dieter inte fungerar så utvecklar Kirby och Harding detta argument med att påstå att dieter till och med är skadliga. Så som de framställer det går de som går på dieter nämligen initialt ned i vikt för att sedan lägga på sig vikten igen. En kontinuerligt upprätthållen - det vill säga i perioder utförd - diet leder således också till en kontinuerlig fluktuering i vikt, något som Kirby och Harding med hänvisning till forskning menar är mycket skadligt för hälsan (Harding & Kirby, 2009, s. 8). Detta utgör enligt dem vidare en alternativ förklaring till korrelationen (och i sådana fall kausaliteten) mellan fetma och övervikt, och dålig hälsa. Enligt detta resonemang är alltså dieter den verkliga källan till överviktiga och fetas dåliga hälsa. Detta argument bygger dock på premissen att långsiktig viktnedgång genom dieter är en omöjlighet och präglas således av samma deterministiska problematik som nämnts tidigare.

Topos definition återkommer vidare även i samband med hälsoargumentet, då Kirby och Harding introducerar tanken om den mentala hälsan i kontrast till den fysiska hälsan (som nämnt i korthet ovan). Här är det dels frågan om att liksom i tidigare argumentation separera hälsa från något annat. Man ämnar omdefiniera begreppet hälsa. Eftersom hälsa enligt författarna i väldigt stark mån kopplats samman med fysisk hälsa i samhällsdebatten har den mentala delen av hälsobegreppet negligerats som en viktig aspekt av just hälsa (Harding & Kirby, 2009, s. 41-42). Denna argumentationslinje är potentiellt mycket stark med tanke på svårigheten med att separera och kvantifiera fysisk hälsa kontra mental hälsa. Det är nog exempelvis omöjligt oavsett nivån på relevant expertis att bedöma i procent hur mycket viktigare den fysiska hälsan skulle vara än den mentala. Både måste således få lika eller i alla fall liknande status och detta faktum skänker Kirby och Hardings argument avsevärd styrka. Om den mentala hälsan nämligen kan ses som lika viktig som den fysiska, och den mentala hälsan kan sägas skadas kraftigt av samhällsnormens viktfokus så framstår normen som högst ohälsosam.

För att återgå till argumentationen rörande dieter så presenterar Kirby och Harding som kontrast till den omöjliga dieten som sagt istället *intuitive eating*, en filosofi för ätande som de beskriver

på följande vis: "Eat what you're hungry for when you're hungry for it, and stop when you're full. Period" (Harding & Kirby, 2009, s. 26). Denna argumentation kan kanske bäst förstås som ett bruk av det särskilda deliberativa *topos* det *fördelaktiga*. Att följa en diet är inte fördelaktigt så därför bör man istället göra det fördelaktiga och äta vad man känner för. Kirby och Harding menar nämligen att människor "are being fed the message that your hunger can't be trusted" vilket enligt dem är felaktigt eftersom din hjärna kommer kräva den typ av mat som din kropp behöver (Harding & Kirby, 2009, s. 27). Dessutom menar de att man i samhället idag har fäst en moralisk dimension vid mat som inte hör hemma där: "there is no such thing as good food and bad food. There is just food" (Harding & Kirby, 2009, s. 28). I denna argumentationslinje lutar man sig inte mot någon forskning, utan menar att man - liksom namnet på denna filosofi för ätande insinuerar - ska förlita sig på sin intuition. För en publik som kräver bevisning framstår ett sådant argument rimligtvis inte som särskilt starkt. Om man ska förlita sig på sin intuition vad gäller mat, ska man inte då också låta intuitionen styra på andra områden? Vilka i sådana fall? Att mat är ett område som inte har en moralisk dimension är också ett påstående som är lätt att ifrågasätta, och detta görs redan av exempelvis vegetarianer, veganer och diverse miljövärnare.

Ett sista centralt *topos* som Kirby och Harding använder sig av i sin normkritik är det särskilda epideiktiska *topos* om det *klandervärdiga* eller *skamliga*. Detta argument är relaterat till tanken om att övervikt och fetma inte är hälsofarligt, och handlar om att media och diet-företag på grund av en moraliskt förkastlig agenda – viljan att tjäna pengar – gör felaktiga tolkningar av forskning och reproducerar felaktiga rön i sponsrad forskning vars syfte är att upprätthålla diskriminering mot överviktiga och feta. Kirby och Harding summerar sina tankar kring forskning om övervikt och fetma på följande vis: "funding comes from commercial weight-loss programs, pharmaceutical companies, and doctors who stand to profit from performing risky surgery on fat people!" (Harding & Kirby, 2009, s. 169). Även om det onekligen finns problem med sponsrad forskning och medias presentation av forskning överlag, kan man vända på resonemanget och fråga sig om det inte finns minst lika många aktörer som hade tjänat pengar på att dölja information kring riskerna (om det nu finns några) med fetma och övervikt. Det är nog ingen överdrift att påstå att exempelvis alla livsmedelsbolag och restauranger hade profiterat på att människor hade ätit mer.

Sammanfattningsvis präglas Kirby och Hardings argumentation av en hel del problem. Deras

bruk av *topos definition* i argumentationen gällande diet innebär att de målar upp en bild av långsiktig viktnedgång som något ouppnåeligt och även hälsofarligt, vilket får argumentet att framstå som deterministiskt och människor att framstå som maktlösa. Eftersom detta argument fungerar som premiss för flera andra argument präglas dessa också av samma problem. Uppmaningen om att förlita sig till sin intuition vad gäller ätande framstår inte heller som ett särskilt starkt argument när man själva tidigare förlitat sig på forskning och kan förvänta sig en publik som lever i ett samhälle som ofta ser på forskning som en avgörande auktoritet. Argumentationen kring huruvida förhållandet hälsa och övervikt eller fetma är kausalt är då starkare, men kräver troligtvis medicinsk expertis eller i alla fall en omfattande läsning av - och förmåga att tolka - relevanta medicinska studier för att bedömas. Huruvida bruket av *topos vittnesmål* är övertygande blir således tveksamt eftersom författarna inte heller är medicinska auktoriteter och således knappast har tolkningsföreträde. Inte heller argumentet rörande den sponsrade forskningens agenda är särskilt övertygande med tanke på hur enkelt samma argument kan användas av motsatt sida. Argumentationen kring hälsobegreppet som även innefattande den mentala aspekten är dock som sagt stark.

2.2 Analys av ”Lady Dahmers” blogginlägg

”Lady Dahmer” presenterar i sina 35 inlägg en avsevärd mängd argument, och det förekommer många olika *topoi* i denna argumentation. En återkommande och viktig argumentationslinje bygger på två *topos* – närmare bestämt det särskilda forensiska *topos* om det *orättvisa* och *topos definition*. Dahmer för nämligen många gånger fram tanken om att överviktiga och feta diskrimineras på grund av sin vikt eller storlek. Så som hon uttrycker finns det ett allmänt ”fetthat” och ”fat shaming” vilket är indikativt för ett ”omfattande samhällshat och förtryck”. Hat såväl som förtryck och diskriminering förekommer i flera av hennes inlägg, och det är termer vars ofrånkomligt negativa konnotationer tveklöst målar upp människors kritik eller invändningar mot fetma i allmänhet och feta och överviktiga människor i synnerhet som något orättvist (se exempelvis ”Lady Dahmer”, 2015a). ”Lady Dahmer” tar upp otaliga exempel på denna orättvisa behandling; tjocka människor fördummas och förlöjligas i populärkulturen (specifikt i TV-serien Friends), och i så kallad reality-TV (exempel ”The biggest loser”) där de tjocka deltagarna enligt henne fungerar som ”hovnarrar” (”Lady Dahmer”, 2015a, 2015b). Tjocka människor tillskrivs egenskaper såsom dumhet och lättja. Tjocka människor kan inte undersöka sin icke-viktrelaterade hälsa hos en läkare utan att få kommentarer och

uppmaningar beträffande vikten. Tjocka människor får sämre löner och har sämre utbud vad gäller kläder och dylikt. Detta är en potentiellt mycket stark argumentationslinje. Om man nämligen godtar ”Lady Dahmers” terminologi rörande den kritik överviktiga och tjocka utsätts för – diskriminerande, hatisk, föraktfull – ger man henne indirekt rätt i sak. Alla dessa termer beskriver per definition orättvisa eller bär på så många negativa konnotationer att det handlande de förknippas med knappast kan rättfärdigas.

Mycket av ”Lady Dahmers” argumentation bygger också på topos *jämförelse*. I likhet med Kirby och Harding tar Dahmer upp att övervikt inte är ohälsosamt, och nämner liksom Kirby och Harding att det snarare är så att smalhet är ohälsosamt. ”Lady Dahmer” går dock lite längre än så och framhåller att utöver smalheten så är även alkoholintaget och den för frekventa träningen det som samhället bör fokusera på. Följande inläggstitel summerar tanken ganska väl: ”Ett problem idag är väl att unga människor svälter sig själva, super för mycket samt tränar sönder sina kroppar. Inte att de äter sig tjocka” (”Lady Dahmer”, 2015c). ”Lady Dahmer” menar alltså att fetma eller övervikt är ofarligt, i synnerhet i jämförelse med överdriven träning och påtaglig alkoholkonsumtion. Som ett fristående argument eller inlägg skulle man kunna klassa detta argument som ett *ignoratio elenchi* – alltså en fallasi grundad i ett villopar; det vill säga ett flyttande av fokus från sakfrågan (huruvida övervikt och fetma är ohälsosamt) till något annat, i detta fall alltså annat skadligt beteende så som för frekvent träning och alkoholkonsumtion. Med tanke på att blogginläggen mycket väl kan läsas var för sig och oberoende av tidigare inlägg finns nog en stor risk för en sådan tolkning.

I den sammantagna betraktelsen av ”Lady Dahmers” position så utgör detta argument snarare en jämförelse som ämnar understryka samhällsnormens skeva fokus och samtidigt belysa en annan viktig argumentationslinje; föraktet och diskrimineringen av feta och överviktiga bottnar egentligen inte i ett fokus på hälsa, utan i ett fokus på utseende. För att styrka detta påstående använder sig ”Lady Dahmer” av topos *vittnesbörd*. Hon refererar till en rad exempel som hon menar bekräftar denna tes. Det allra första inlägget i det aktuella materialet behandlar nämligen hur media hyllar popstjärnor som till synes förkastar viktnormen och inte bryr sig om att de nyligen gått upp i vikt. Dessa popstjärnor befinner sig enligt ”Lady Dahmer” dock fortfarande inom normen för vad som är acceptabelt och snyggt. Att Zara Larsson eller Molly Sandén hyllas

för sin påstådda kroppspositivitet underminerar den ”verkliga” kampen för FA, det blir bara ännu ett exempel på hyllandet av normen och visar att ätande av onyttigheter - Zara Larsson poserar med en donut i den aktuella tidningsartikeln - bara är acceptabelt så länge det normriktiga utseendet upprätthålls. Som ”Lady Dahmer” skriver: ”berätta för mig hur supersnygga Zara Larsson trotsar idealen/normen” (Lady Dahmer”, 2015b).

Den viktigaste personen hon hänvisar till i detta avseende är dock tidigare nämnda Katrin Zytomierska. Zytomierska personifierar nämligen i ”Lady Dahmers” resonemang både smalhetsnormens ohälsosamhet såväl som påståendet om att denna norm egentligen handlar om utseende. I ett inlägg med titeln ”smal till varje pris” påpekar hon hur Zytomierska öppet propagerar för ”svältdagar” och påstår att Zytomierska bland annat skrivit följande (var Zytomierska skrivit detta framgår dock inte): ”Det är bra att ha svältdagar, det har alla smala tjejer. Det är inget farligt med det”, och ””Du kan gott somna med lite kurr i magen ibland. När du är hungrig förbränner kroppen” (”Lady Dahmer”, 2015d). Bruket av ”svält” hos Zytomierska skänker onekligen styrka till ”Lady Dahmers” vederläggning. Att ”svälta” definieras i exempelvis svenska akademins ordbok som att ”under längre tid vara utan (tillräcklig) föda”. Huruvida man inkluderar ”tillräcklig” eller inte påverkar visserligen argumentets styrka, men jag skulle vilja påstå att ordet hursomhelst sällan bär positiva konnotationer. ”Lady Dahmers” rimliga invändning tappar dock i styrka i och med att sedan gör sig skyldig till samma *falska dikotomi* som Kirby och Harding gör gällande huruvida man ska följa en diet eller inte när hon lägger fram följande två alternativ: ”Fortsätta självhata, ha ångest när man äter, stressa över vikten, hata sin kropp, banta, spåka, gråta – eller acceptera sig själv? Vad låter sundast tycker ni?” (”Lady Dahmer”, 2015d). Återigen vågar jag påstå att det finns fler alternativ än de två ”Lady Dahmer” lägger fram.

En annan återkommande argumentationslinje som baseras på *topos definition* hos ”Lady Dahmer” gäller begreppen ”tjock” och ”fet” och vilka människor som kan sägas tillhöra dessa kategorier. ”Lady Dahmer” diskuterar nämligen vad det innebär att vara tjock eller fet. Hon ifrågasätter uttryckligen tanken om att man kan ”känna sig tjock”, och skriver att ”Tjock är ingen känsla, det är en kroppsform” och att ”att vara tjock är inte relativt”. Vidare betonar hon: ”Tjock är man när man saknar smalhetsprivilegier” (”Lady Dahmer”, 2015e). ”Lady Dahmer”

insinuerar i sina inlägg rörande denna argumentationslinje att vetenskapen kring var gränsen går för huruvida man är tjock eller inte, på något vis är allmänt känd och således inte behöver klargöras. Både tjocka och icke-tjocka antas helt enkelt veta vem som är tjock och vem som inte är tjock. Även om ”Lady Dahmer” troligtvis har rätt i att många människor ofta kan vara överens om vem som är tjock och vem som inte är tjock är det ändå en term som kräver avsevärd tolkning, och ”Lady Dahmers” bruk av den utgör en slags *falsk dikotomi* som ignorerar ett spektrum i vilken människor som exempelvis skulle beskrivas som ”kraftiga” eller ”mulliga” hamnar i limbo. Ännu mer problematiskt blir det av att ”Lady Dahmer” dessutom skriver att ”en del tjocka kan ha vissa smalhetspriviligier” (”Lady Dahmer”, 2015e). Vad innebär detta exakt? Var går gränsen? Hon erkänner själv att det finns en sanning i att man blir mer diskriminerad ju tjockare man är, men fastslår att oavsett vilket så är man som tjock alltid diskriminerad. När de så kallade smalhetsprivilegierna inträder eller faller bort är dock oklart.

För att återgå till en tidigare punkt så bygger dock mer av argumentationen på just *topos jämförelse*. ”Lady Dahmer” bemöter exempelvis argumentet om att överviktiga kostar samhället pengar med att dra paralleller till att både män, såväl som gamla och barn och bilförare också kostar samhället pengar. Det hon ämnar ifrågasätta här är som hon uttrycker det ”en människosyn där ditt värde mäts i vad du kostar och inte kostar samhället [...]” (”Lady Dahmer”, 2015f). Initialt skulle man kunna anklaga ”Lady Dahmer” för att göra sig skyldig till ännu en villospårsfallasi (*ignoratio elenchi*) med denna argumentation, eftersom hon flyttar fokus från sakfrågan till andra problem. Samtidigt är intentionen dock snarare att belysa att samhällskostnaden för ett fenomen inte avgör dess värde och att detta argument mot överviktiga således är irrelevant. Argumentet får då en åskådliggörande funktion och potentiell styrka, förutsatt att man accepterar premissen att en individs samhällskostnad inte bör avgöra hans värde. Märkligare i så fall är att argumentet bygger på en implicit premiss vilken ”Lady Dahmer” och FA-rörelsen i allmänhet ifrågasätter, nämligen att överviktiga är mindre hälsosamma och således kräver mer sjukvård.

Ytterligare en viktig argumentationslinje, som bygger på *topos definition*, finner man i ”Lady Dahmers” diskussion kring den så kallade fetmaepidemin (betänk exempelvis BBC-artikeln angående brittiska kvinnors fetma som nämndes i uppsatsens inledning), vars existens hon

ifrågasätter. Hon menar nämligen att det mått som ofta används för att mäta övervikt och fetma – BMI – är opålitligt, och att den statistik som påvisar ett uppsving i antalet överviktiga och feta egentligen går att härleda till en ändring i gränsen för vad som är att betrakta som överviktig i BMI-skalan. I sin kritik mot BMI använder hon sig även av topos *vittnesmål* då hon framhåller att BMI-skalans upphovsman var en statistiker - ett faktum som enligt henne tyder på vilken opålitlig auktoritet vad gäller övervikt eller hälsa som denne och i förlängningen BMI - utgör: ”Boven i dramat kallas BMI och uppfanns för drygt 100 år sen av en statistiker. (jamen ni hör ju hur tillförlitligt det är)”. Vidare påpekar hon alltså att gränsen för huruvida en människa betraktas som överviktig eller inte enligt BMI-skalan flyttades 1998: ”Innan 1998 så låg gränsen för övervikt enligt BMI på runt 27,5 men sen sänktes det till just 25 och helt plötsligt blev hundratusentals om inte miljoner normalviktiga människor tjocka. Utan att ha gått upp ett endaste kilo” (”Lady Dahmer”, 2015b). ”Lady Dahmer” har rätt i sitt påstående gällande flytten av gränsen för övervikt, och frågan om huruvida BMI utgör ett lämpligt mått för att mäta övervikt eller fysisk hälsa är också hett omdebatterat. På grund av denna ovisshet är det dock svårt att avgöra huruvida denna argumentation kan klassas som stark eller svag. Slutligen ifrågasätter ”Lady Dahmer” också själva ordvalet ”epidemi”, vilket hon menar målar upp en bild av övervikt som smittsamt och leder till en syn på tjocka som ”en sjukdom som måste botas kanske rentav sättas i karantän”. Detta är en legitim invändning, då hon påvisar att termen har en vilseledande och verklighetsfrånvärd metaforisk innebörd.

Ett annat *topos* som återkommer är det särskilda deliberativa *topos* det *ofördelaktiga*. ”Lady Dahmer” framställer det nämligen som att icke-tjocka kontinuerligt känner sig nödgade att informera överviktiga eller tjocka om riskerna med övervikt och fetma. Detta informerande - utöver att det enligt FA-rörelsen bygger på felaktiga antaganden – kommer enligt ”Lady Dahmer” enbart ha negativa eller ofördelaktiga konsekvenser. För det första är överviktiga och tjocka på grund av samhällets och medias konstanta ”informerande” enligt henne redan medvetna om det de informeras om (”Lady Dahmer”, 2015f). För det andra leder detta handlande bara till ångest vilket är dåligt för hälsan. För det tredje kommer det inte leda till någon viktnedgång. Varför viktnedgång skulle vara uteslutet skriver inte ”Lady Dahmer” om i just de inlägg som gäller denna fråga, men med hänvisning till ett annat inlägg vars argumentation också återfinns hos Kirby och Harding kan man se hur även ”Lady Dahmer” pekar på omöjligheten kring långsiktig viktnedgång: ”nästan alla som mot alla odds lyckas gå

ner i vikt går ändå upp all vikt igen inom fem år” (”Lady Dahmer”, 2015d). Samma kritik mot jag framförde mot Kirby och Harding kan här framföras mot ”Lady Dahmer”, nämligen att hon intar en deterministisk position vilken många ivrigt skulle ifrågasätta.

Ett sista topos som ”Lady Dahmer” använder som bör nämnas är det särskilda deliberativa *topos* som handlar om det *dåliga*. ”Lady Dahmer” menar nämligen att ”tjockhat” reproduceras även i skolan; bland annat genom den litteratur som används där. Ett textutdrag ur en bok som använts i en skola visar enligt henne hur förakt mot tjocka normaliseras, och hon frågar retoriskt: ”hur ska vi ens komma åt flickors självkänsla, kroppsångest, tjockhat och allt det där vi säger oss vilja jobba mot när vi tycker det är rimligt med sådana här böcker?” (”Lady Dahmer, 2015g). Att skolan reproducerar samhällsnormer är tydligen förvånande för ”Lady Dahmer” vilket det kanske inte bör vara. Men om dessa normer – liksom ”Lady Dahmer” påstår – faktiskt är diskriminerande, förtryckande och hatiska är de givetvis mycket dåliga eftersom barn i allmänhet betraktas som mer form- och påverkansbara än vuxna människor.

”Lady Dahmers” argumentation lider till viss del av samma svagheter som gick att utpeka hos Kirby och Harding eftersom argumenten i dessa fall i grunden var de samma (exempelvis de *falska dikotomierna*). Utöver dessa likheter tillkommer även ett par andra svagheter i argumentationen så som förekomsten av *villospårsfallasier* i jämförelse-topoi. ”Lady Dahmers” bruk av topos *definition* gällande tjock som ett begrepp och tillstånd som inte behöver förklaras eller specificeras är en annan svaghet. Men det är också med detta topos (*definition*) tillsammans med topos det *orättvisa* som hon bygger sin potentiellt starkaste argumentation i form av den nya terminologi hon söker etablera (diskriminering, förakt, hat etc.), och den gamla terminologi (exempelvis fetma som en epidemi) hon söker underminera. Även ifrågasättandet av Zytomierska är i flera avseenden legitimt.

2.3 Analys av ”FETT Magazine”

Många av de argument som förekommer i FETT Magazine har redan behandlats i analyserna av Kirby och Hardings text såväl som i ”Lady Dahmers” inlägg. Vissa skillnader i

framställningen eller frekvensen av samma argument är dock intressanta att se närmare på. Ett av de centrala *topos* som förekommer i FETT Magazine är *definition*. FETT Magazines skribenter lägger – liksom ”Lady Dahmer” mycket på vikt vid att framhålla att överviktiga och tjocka människor blir diskriminerade. I FETT Magazine är denna argumentationslinje ännu mer utarbetad, och dess skribenter kräver vid flera tillfällen att överviktiga och tjocka bör omfattas av diskrimineringslagen eftersom de är ”strukturellt” förtryckta: ”Vi förtjänar samma rättigheter som alla andra. Därför bör vi tillsammans med andra strukturellt förtryckta och diskriminerande grupper hamna under diskrimineringslagen” (FETT Magazine, 2015a). Terminologin är också bredare i FETT Magazine än hos ”Lady Dahmer” då de beskriver diskrimineringen även med fler onekligen negativt laddade begrepp: ”kroppsdiskriminering”, ”fettfobi”, ”kroppshat”, ”kroppsförakt” (se exempelvis FETT Magazine, 2015a, 2015b, 2015c). Detta är en argumentationslinje som har samma potentiella styrka som ”Lady Dahmers”.

Resonemanget kring diskriminering överlappar också med ett annat centralt *topos*; nämligen *jämförelse*. I FETT Magazine förekommer nämligen i större grad än tidigare jämförelser mellan diskriminering av tjocka och överviktiga med diskriminering med grund i exempelvis ras eller sexualitet. Liksom diskuterat i avsnittet om tidigare forskning förekommer här alltså ganska starka paralleller till just diskrimineringen av icke-heterosexuella. Ett inlägg har titeln ”Att komma ut som tjock”, i ett annat inlägg lägger skribenten fram problemet på följande vis: ”hade jag haft en annan sexuell läggning, eller ett handikapp så nej, men om jag är tjock får jag skylla mig själv” (FETT Magazine. 2015d, 2015a). Detta resonemang bygger på en premis som förekommer i många av artiklarna i FETT Magazine såväl som i Kirby och Hardings text som hos ”Lady Dahmer”. Premissen är att fetma eller tjockhet är något oundvikligt eller medfött. Det är en premis som kantas av samma problematiska determinism som redan har diskuterats tidigare och aktualiserar återigen frågan om huruvida övervikt eller fetma är ett val. Jämförelsen med att ha ett handikapp förefaller dock än mer problematisk. Genom att göra just denna jämförelse riskerar man nämligen från FA-förespråkares sida att andra paralleller dras mellan just övervikt och fetma och att ha ett handikapp. Överviktiga och tjocka kan då ses som mindre kapabla eller hämmade på just det sätt som de menar sig inte vara.

En viktig strävan inom rörelsen – som nämns hos både Kirby och Harding och ”Lady Dahmer”, men kanske än mer i FETT Magazine - handlar nämligen om att separera tillståndet övervikt och tjockhet och fetma från enligt dem verklighetsfrånvända och orättvisa konnotationer så som lättja, dumhet och dålig självdisciplin (detta behandlades i analysen av ”Lady Dahmers” inlägg). I ett inlägg skriver skribenten exempelvis att FA-rörelsens fortsatta existens är nödvändig just eftersom den kan hjälpa överviktiga och tjocka att återerövra vad termer som tjock och fet. Skribenten påpekar alltså att rörelsen behövs ”[...] för att det fortfarande upplevs kränkande att kalla någon TJOCK eller FET då orden är laddade med massa negativa värden så som ful, lat, dum och äcklig” (FETT Magazine, 2015e).

En sista viktig argumentationslinje i FETT Magazine har att göra med invändningen mot den estetiska aspekten av att vara överviktig eller tjock. Liksom hos ”Lady Dahmer” är ståndpunkten här att utseende snarare än hälsa står i fokus hos många som eftersträvar smalhet. Denna argumentationslinje präglas dels av det särskilda deliberativa *topos* det *dåliga* och dels av *topos jämförelse*. I denna argumentation framställs nämligen den estetiska aspekten av smalhet som ett tecken på ytlighet och fåfänga i kontrast till insidan, den mentala hälsan och människors tankeförmåga. Följande utdrag ur olika inlägg belyser denna ståndpunkt: ”Det som skiljer oss åt är enbart formen på våra kroppar, inte hur våra hjärnor är uppbyggda”, ”Någonstans på vägen har vi glömt hur våra barn mår på insidan”, ”Inse att du är så mycket mer än bara det som speglas på utsidan”, och till sist: ”SKIT I VAD ANDRA VILL SE ELLER INTE SE. Ingen, varken vi eller du, existerar för att vara dekorativ rekvisita i andra människors liv” (”Lady Dahmer”, 2015a, 2015f, 2015g, 2015h). Denna argumentationslinje är klassisk och förutsatt att man accepterar premissen att smalhetens syfte är estetisk och inte hälsomässig även stark. Att människors värde bör mätas i deras intellektuella eller etiska kapacitet snarare än deras estetiska är nog en allmänt accepterad idé. Det finns dock ett avsevärt problem med denna argumentation som bottnar i det faktum att man i FETT Magazine (och i andra FA-sammanhang så som Instagram) har ett stort fokus på mode och klädsel. Om utsidan verkligen är irrelevant så borde mode och stil också varit måltavlor för denna typ av argumentation, och ses som uttryck för ett samhälle som på basis av utseende rangordnar människor. Om utseendet är oviktigt så borde det vara oviktigt både vad gäller kroppstyp och vikt såväl som klädsel och mode. Argumentationen är i detta avseende motsägelsefull.

3. Sammanfattning och diskussion

3.1 Sammanfattning

Syftet med denna uppsats var alltså att bedöma styrkan i argumentationen hos FA-rörelsen, och det är en argumentation som lämnar ett blandat intryck. Hos Kirby och Harding utgör argumentationen kring dietande, feltolkning av tillgänglig forskning samt ifrågasättandet av agendan i media och den sponsrade forskningen svaga punkter. Hos ”Lady Dahmer” tillkommer ytterligare en del problematiska fallasier – främst de falska dikotomierna som fungerar som förenklingar av en långt mer komplex verklighet. Hos FETT Magazine aktualiseras sedan paradoxen kring utseendefixering.

Det är således uppenbart att FA-rörelsen presenterar en hel del argument som förtjänar att ifrågasättas. Samtidigt framkommer som visat också en del stark - eller i alla fall potentiellt stark - argumentation. De viktigaste *topoi* i detta avseende måste nog sägas vara *definition* och *rättvisa*. Om man godtar FA-förespråkares terminologi rörande hur överviktiga och tjocka bemöts – alltså att de blir diskriminerade, hatade, föraktade, förtryckta osv. erkänner man som sagt att de utsätts för en orättvis behandling och således förtjänar gehör för sin sak. Detsamma gäller ifrågasättandet av associationerna mellan övervikt och fetma och diverse negativa egenskaper. Är det verklighetstroget och rättvist att överviktiga och tjocka betraktas som lata och som individer med dålig självdisciplin? Även *topos jämförelse* är viktig då parallellen mellan den egna gruppen och andra grupper – så som icke-heterosexuella - utgör en potentiellt stark argumentationslinje. Både Saguy och Rileys påpekande om vikten av hur någonting framställs (”is framed”), såväl som Afful och Ricciardellis utpekande av paralleller till andra ”social justice movements” i den tidigare forskningen är således relevanta idag och även i en svensk kontext. Att FA-förespråkare med *topos definition* enligt denna analys genererar sin starkaste argumentation stämmer också överens med Weavers topikhierarki. Kopplingen till *topos rättvisa* i denna argumentationslinje överensstämmer dessutom väl med hierarkins etiska dimension.

Patrik Mehrens skriver som sagt i sin artikel om LCHF-dieten att det i den debatten är en fråga om att ”vinna kriget om vad olika saker betyder”. FA-förespråkare utkämpar på sätt och vis

samma krig. Det handlar för denna rörelse mycket om att bredda olika begrepps innebörd - exempelvis hälsa och diskriminering - för att själva inkluderas som offer för en orättvisa. En orättvisa som skänker den egna kampen legitimitet. Oavsett om man vidare ser FA-rörelsens kamp som legitim, ger den oss i alla fall chansen - som Mehrens som nämnt skriver om topikanalysens roll - att reflektera ”över vilka värden vi egentligen anser vara viktiga”. Även om utseendeargumentet är motsägelsefullt belyser det också en potentiellt paradoxal aspekt i vårt samhälle. Många människor påstår att det är ”insidan som räknas” men deras beteende gentemot överviktiga och tjocka säger något annat. Många människor säger att de tränar för att vara hälsosamma, men pressar sig egentligen kanske snarare för att uppnå estetiska - alltså utseendemässiga - ideal. FA-rörelsen erbjuder således ett perspektiv som belyser en hel del tveksamheter i förhållande till samhällsnormen.

3.2 Diskussion

FA-rörelsen präglas av en komplexitet och mångsidighet som gör att analysen i denna uppsats i vissa avseenden riskerar att framstå som orättvis. Det är således viktigt att lyfta fram en del omständigheter som skulle kunna leda till en annan tolkning av FA-rörelsens retorik. Till att börja med bör man medge att det finns en chans att FA-förespråkare i sin retorik är ironiska i vissa yttranden och medvetet hyperboliska i andra. ”Lady Dahmer” insinuerar exempelvis hur hon, som en del av en liten minoritet (FA-förespråkare) inte kommer att ändra samhället i grunden utan hoppas kunna ”nyansera”. Följande inläggstitel får exemplifiera: ”Att en person äter chirre till frukost kommer ej inspirera till ohälsosamt leverne”. Hashtaggen ”uppmuntrafetma” kan då likaledes förstås som en hyperbolisk reaktion mot ”kroppshetsen” och ”smalhetsnormen”. Vidare kan man också fråga sig om vem FA-rörelsen egentligen riktar sig mot. Vilken är den retoriska publiken? Om den primära publiken exempelvis utgörs av överviktiga och tjocka kan mycket av retoriken ha en komisk eller identifierande funktion istället för en argumentativ sådan. I sådana fall blir en del av den kritik som presenterats i denna uppsats mindre relevant.

Kirby och Hardings bok riktar sig exempelvis av allt att döma främst just till överviktiga och tjocka människor - med det uttalade syftet att förmå dem att acceptera sig själva och må bättre. I och med dess form är den också långt mindre tillgänglig än det internetbaserade material som

i övrigt behandlats i uppsatsen. Detta verk är också omkring sex år äldre än det övriga materialet, och dessutom präglad av vissa kulturspecifika drag och hinder som skiljer det från det svenska materialet. Den feministiska kopplingen är exempelvis i detta verk inte lika explicit som i det svenska materialet, vilket förslagsvis kan ha att göra med att feminismen kanske har uppnått en mer allmänt accepterad position i Sverige än i USA (i synnerhet idag kontra 2009). I och med hur mycket argumentationen ändå överlappar mellan Kirby och Hardings verk, och det svenska materialet, är dock dessa skillnader inte avgörande för argumentationen i stort.

Detta till trots bör det erkännas att olika förespråkare för FA lägger olika mycket vikt på olika argument. ”Lady Dahmer” har minimalt fokus på mode och stil och är av hennes bilder på Instagram att döma – i alla fall ibland – benägen att ta avstånd från idén om att vara även icke-konventionellt utseendefixerad. Huruvida utseendefixering via mode och stil inom FA är paradoxal går också att ifrågasätta. Det är inte omöjligt att det finns en mer långsiktig strategi som inkluderar en underminering av utseendefixering i mer allmänna termer, och att ifrågasättandet av normen vad gäller vikt eller kroppsform enbart är ett första steg i en sådan strategi. Ett sådant resonemang är dock högst spekulativt. Just utseendeaspekten är i vilket fall som helst ett område inom FA som förtjänar att utforskas vidare. I och med att det i detta område är det visuella som står i fokus – ofta i form av fotoinlägg via sociala medier så som Instagram – kan någon slags visuell retorisk analys tänkas vara fruktbar.

Till sist kan man påpeka att det finns många andra aspekter av FA-retoriken som förtjänar att uppmärksammas och utsättas för kritisk granskning. I rättviseargumentationen finns en oneklig *pathos*-aspekt som kan vara högst övertygande, likaså i de narrativ som jag kommit över och som beskriver en barndom fylld av socialt utanförskap och ångest till följd av viktrelaterad mobbing. Ytterligare ett exempel har att göra med de narrativ i vilket sjuka människor inte vågar söka vård på grund av det stigma de upplevt på grund av sin vikt. En analys med grund i feministisk teori bör med tanke på rörelsens starka koppling till feminism också kunna vara givande.

Käll- och litteraturförteckning

Otryckta källor

“Diet”, *Oxford dictionaries*, Oxford University Press 2016, online ed.,
<http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/diet> (3/1 2016).

“Diet”, *Svenska akademins ordlista*, Svenska Akademien 2016,
http://www2.svenskaakademien.se/svenska_spraket/svenska_akademiens_ordlista/saol_13_pa_natet/ordlista (3/1 2016).

FETT Magazine, ”Fat Acceptance” (1/1 2015 – 1/12 2015), *FETT Magazine*,
<http://www.fettmagazine.com/category/hem/categories/fat-acceptance/> (3/1 2016).

Katrin Zytomierska, Instagram, <https://www.instagram.com/katrinzytomierska/> (3/1 2016).

Katrin Zytomierska, ”clean eating”, <https://kzcleaneating.se/blog/june-updates/> (1/7 2015).

Lisa Andersson, ”Varför får den tjocka kvinnokroppen bara vara ett exempel på dålig karaktär?”, DN, 16/12 2015, <http://asikt.dn.se/asikt/debatt/varfor-far-den-tjocka-kvinnokroppen-bara-vara-ett-exempel-pa-dalig-karakter/> (20/12 2015).

Livsmedelsverket “Övervikt och fetma”, <http://www.livsmedelsverket.se/matvanor-halsa--miljo/sjukdomar-allergier-och-halsa/overvikt-och-fetma/> (3/1 2016).

Natasjha Psomas Blomberg, Instagram, <https://www.instagram.com/ladydahmers/?hl=sv> (1/3 2016).

Natasjha Psomas Blomberg (“Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (1/1 2015 – 1/12 2015),
Ladydahmer.nu,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance/> (3/1 2016).

“Obesity 'biggest threat to women's health' in England”, *BBC*, 11/12 2015,

<http://www.bbc.com/news/health-35061167> (15/12 2015).

Tess Holiday, Instagram, <https://www.instagram.com/tessholliday/> (hämtad 1/1 2016).

Tryckta källor

Afful, Adwoa A. & Ricciardelli, Rose. "Shaping the online fat acceptance movement: talking about body image and beauty standards" i *Journal of Gender Studies*, 2015, 24:4, s. 453–472.

Donaghue, Ngaire & Clemitshaw, Anne. "I'm totally smart and a feminist...and yet I want to be a waif: Exploring ambivalence towards the thin ideal within the fat acceptance movement" i *Women's Studies International Forum*, 2012:35 Murdoch: Elsevier Limited, s. 415–425.

Fikkan, Janna L. & Rothblum, Esther D. "Is Fat a Feminist Issue? Exploring the Gendered Nature of Weight Bias" i *Sex Roles*, 2012, Vol. 66, utg. 9, s. 575–592.

Harding, Kate & Kirby, Marianne. *Lessons from the Fat-o-sphere: Quit Dieting and Declare a Truce with Your Body*, New York: Penguin Group 2009, s. 251.

Hietanen, Mika. "Argumentationsanalys för retoriker" i Viklund, Jon, Mehrens, Patrik & Fischer, Otto *Retorisk kritik. Teori och metod i retorisk analys*, Ödåkra: Retorikförlaget 2014, s. 35–51.

Hietanen, Mika. "Fallasianalys för retoriker" i Viklund, Jon, Mehrens, Patrik & Fischer, Otto *Retorisk kritik. Teori och metod i retorisk analys*, Ödåkra: Retorikförlaget 2014, s. 53–67.

Hietanen, Mika. "Topikernas teori och praktik" i *Retorik och lärande. Kunskap – Bildning – Ansvar*. Nordiska konferensen för retorikforskning (NKRF) 2014, red. Qvarnström, Sofi & Sigrell, Anders, Lunds Universitet 2016. Under utgivning.

Mehrens, Patrik. "Fettkriget - en topikanalys" i Viklund, Jon, Mehrens, Patrik & Fischer, Otto *Retorisk kritik. Teori och metod i retorisk analys*, Ödåkra: Retorikförlaget 2014, s. 69–85.

Saguy, Abigail C. & Riley, Kevin W. "Weighing Both Sides: Morality, Mortality, and Framing Contests over Obesity" i *Journal of Health Politics, Policy & Law*, 2005, Vol. 30, utg. 5, s. 869–921.

Viklund, Jon. "Retorisk kritik – en introduktion" i Viklund, Jon, Mehrens, Patrik & Fischer, Otto *Retorisk kritik. Teori och metod i retorisk analys*, Ödåkra: Retorikförlaget 2014, s. 13–31.

Analysmaterial FETT Magazine

FETT Magazine, "Oss är det lagligt att hata" (11/6 2015a), *FETT Magazine*, <http://www.fettmagazine.com/oss-ar-det-lagligt-att-hata/> (hämtad 3/1 2016)

FETT Magazine, "Kroppshatet kontrollerar medborgarna", (1/10 2015b), *FETT Magazine*, <http://www.fettmagazine.com/kroppshatet-kontrollerar-medborgarna/> (hämtad 3/1 2016)

FETT Magazine, "Feminismen – 'det är som att tala med en vägg, ännu en stängd dörr där vi och våra upplevelser inte är välkomna'" (3/9 2015c), *FETT Magazine*, <http://www.fettmagazine.com/feminismen-det-ar-som-att-tala-med-en-vagg-annu-en-stangd-dorr-dar-vi-och-vara-upplevelser-inte-ar-valkomna/> (hämtad 3/1 2016)

FETT Magazine, "Att komma ut som tjock", (20/5 2015d), *FETT Magazine*, <http://www.fettmagazine.com/att-komma-ut-som-tjock/> (hämtad 3/1 2016)

FETT Magazine, "10 anledningar att Fat Acceptance fortfarande behövs 2015" (20/2 2015e), *FETT Magazine*, <http://www.fettmagazine.com/10-anledningar-att-fat-acceptance-fortfarande-behovs-2015/> (hämtad 3/1 2016).

FETT Magazine, "'Man hör ju så mycket om barndiabetes!..'", (6/5 2015f), *FETT Magazine*, <http://www.fettmagazine.com/man-hor-ju-sa-mycket-om-barndiabetes/> (hämtad 3/1 2016)

FETT Magazine, "Fem tips för att leva ett kroppsängestfritt liv" (7/4 2015g), *FETT Magazine*,

<http://www.fettmagazine.com/fem-tips-for-att-leva-ett-kroppsangestfritt-liv/> (hämtad 3/1 2016)

FETT Magazine, ”Vi skiter i vad du inte vill se”, (1/7 2015h), *FETT Magazine*,
<http://www.fettmagazine.com/vi-skiter-i-vad-du-inte-vill-se/> (hämtad 3/1 2016)

Analysmaterial “Lady Dahmer”

Natasjha Psomas Blomberg (”Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (2015a) *Ladydahmer.nu*,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance/page/8/> (hämtad 3/1 2016)

Natasjha Psomas Blomberg (”Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (2015b) *Ladydahmer.nu*,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance/page/9/> (hämtad 3/1 2016)

Natasjha Psomas Blomberg (”Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (2015c) *Ladydahmer.nu*,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance/page/7/> (hämtad 3/1 2016)

Natasjha Psomas Blomberg (”Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (2015d) *Ladydahmer.nu*,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance/page/2/> (hämtad 3/1 2016) 2015d

Natasjha Psomas Blomberg (”Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (2015e) *Ladydahmer.nu*,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance/page/5/> (hämtad 3/1 2016)

Natasjha Psomas Blomberg (”Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (2015f) *Ladydahmer.nu*,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance/page/6/> (hämtad 3/1 2016)

Natasjha Psomas Blomberg (”Lady Dahmer”), ”Tjock verklighet” (2015g) *Ladydahmer.nu*,
<http://ladydahmer.nu/category/fat-shaming-fat-acceptance> (hämtad 3/1 2016)